

У Х В А Л А

ПЕРШОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ ДРУГОГО СЕНАТУ КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Беліка Андрія Сергійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень статті 433 Цивільного процесуального кодексу України, пункту 7 частини першої статті 4, статті 12, пункту 2 частини першої статті 37 Закону України „Про виконавче провадження“

м. К и ї в
18 грудня 2019 року
№ 328-1(II)/2019

Справа № 3-315/2019(7549/19)

Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Мойсика Володимира Романовича – головуючого, доповідача,
Лемака Василя Васильовича,
Юровської Галини Валентинівни,

розглянула на засіданні питання щодо відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Беліка Андрія Сергійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень статті 433 Цивільного процесуального кодексу України, пункту 7 частини першої статті 4, статті 12, пункту 2 частини першої статті 37 Закону України „Про виконавче провадження“ від 2 червня 2016 року № 1404–VIII (Відомості Верховної Ради України, 2016 р., № 30, ст. 542) зі змінами.

Заслухавши суддю-доповідача Мойсика В.Р. та дослідивши матеріали справи, Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Белік А.С. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням визнати такими, що не відповідають статтям 3, 8, частинам другій, третій статті 22, частині першій статті 64, пункту 9 частини другої статті 129, статті 129¹ Конституції України (є неконституційними), положення статті 433 Цивільного процесуального кодексу України (далі – Кодекс), пункту 7 частини першої статті 4, статті 12, пункту 2 частини першої статті 37 Закону України „Про виконавче провадження“ від 2 червня 2016 року № 1404–VIII зі змінами (далі – Закон).

Відповідно до статті 433 Кодексу у разі пропуску строку для пред’явлення виконавчого документа до виконання з причин, визнаних судом поважними, пропущений строк може бути поновлено (частина перша); заява про поновлення пропущеного строку для пред’явлення виконавчого документа, виданого судом, подається до суду, який розглядав справу як суд першої інстанції; заява про поновлення пропущеного строку для пред’явлення виконавчого документа, виданого іншими органами (посадовими особами), подається до суду за місцем виконання відповідного рішення (частина друга); заява розглядається в судовому засіданні з повідомленням учасників справи; їх неявка не є перешкодою для вирішення питання про поновлення пропущеного строку; суд розглядає таку заяву в десятиденний строк (частина третя); про поновлення строку для пред’явлення виконавчого документа до виконання суд постановляє ухвалу (частина четверта). Положеннями пункту 7 частини першої статті 4, статті 12, пункту 2 частини першої статті 37 Закону регламентовано питання щодо змісту виконавчого документа, строків та порядку його пред’явлення до виконання та повернення стягувачу.

Ленінський районний суд міста Дніпропетровська ухвалою від 8 квітня 2019 року, залишеною без змін постановою Дніпровського апеляційного суду від 11 вересня 2019 року, відмовив у задоволенні заяви Беліка А.С. про поновлення строку для пред’явлення виконавчого листа до виконання.

Обґрунтовуючи твердження про неконституційність оспорюваних положень Кодексу та Закону, автор клопотання зазначає, що відмова суду у поновленні йому строку для пред'явлення виконавчого листа до виконання призвела до невиконання судового рішення, внаслідок чого порушено його „конституційне право на обов'язковість рішення суду“.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційною скаргою є подане до Конституційного Суду України письмове клопотання щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) закону України (його окремих положень), що застосований в остаточному судовому рішенні у справі суб'єкта права на конституційну скаргу (частина перша статті 55); у конституційній скарзі має міститися обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга вважається прийнятною, зокрема, за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

Дніпровський апеляційний суд у постанові від 11 вересня 2019 року, яка є остаточним судовим рішенням у справі Беліка А.С., із оспорюваних автором клопотання положень статті 433 Кодексу, пункту 7 частини першої статті 4, статті 12, пункту 2 частини першої статті 37 Закону застосував лише частину першу статті 433 Кодексу.

Крім того, Белік А.С. стверджує, що виконавче провадження повинно бути відкритим до тих пір, поки не буде виконано рішення суду, в іншому випадку не забезпечуватиметься ефективний судовий захист прав і свобод

особи. Отже, він фактично висловлює незгоду з законодавчим регулюванням механізму пред'явлення виконавчого документа до виконання, що не є обґрунтуванням неконституційності оспорюваних положень Кодексу, Закону.

Наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“ та відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Беліка Андрія Сергійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень статті 433 Цивільного процесуального кодексу України, пункту 7 частини першої статті 4, статті 12, пункту 2 частини першої статті 37 Закону України „Про виконавче провадження“ від 2 червня 2016 року № 1404–VIII зі змінами на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Першої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

